

Härtal läks kilm wärin üle ihu, kui ta mõtles neid kauemaks siia jätta, et niisugused sõdwad ju wiimaks iseennast ka ühes tükkis ára! Parem warsti neid kus see ja teine kihutada. Jo, mida warem seda parem! mõtles härra ja tõmmas täskust raha wálja.

„Siin on teil 2 rubla! Kasige siit, ja árge enam oma filmi siin näitage!”

Suure rõõmuga andsiwad sellid oma jalgadele tuld, jooksiwad — seda ei tea keegi kus kohta — kadusiwad nagu tina tuhka.

Kuidas härral wana mood ja rõõm oli, õhtalt „snepi” jahi peale minna, nõnda oli ta tåna. Tema läks finna kambressse, kus jahi riistad seisiwad, ja råtsepad enne seda oma „kõhtusid” oliwad täitnud. Esimene töö oli jahi saapid jalga tõmmata. — Aga oh taewas! kui plárinal purškaš, kui ta saabast jalga tõmmas, erneleem mõõda reisa ülesse. „Mis pagan siin sees on! tånanee ernesupp?” — O, ja, nüid saan ma aru! Need ára-neetud råtsepad! — „Rahju, et ma neid nii tergeste áraminna lastsin!”

Siin kõik oli praagane. Ta läks jahitašku seest pabert wõtma, oma kässä puhtaks pühki-ma. Hirmfa sõimamisega pištis ta kae siisse ja tõmmas jásse kohfunult seda tagasi, — juba jálegi „ernepudru” täis!“ ümises ta isienešes ja läks oma kúbarat ahju pealt wõtma.

Parakuhti! tuli nüid „erne leem“ temate otse páha ja kaela. Wihane kui tiiger tõmmas ta ninaråtiku täskust, läks wee poti juure, tõmmas jálegi kaks peotait „erne praa-fa“ filme wahese. Kui húll wiškaš ta poti waštus seina, nii et leeme ja poti tükid põrandat nagu sia laudaks ümber muutsiwad.

„Ja, ja!” ümises ta isienešes, „mina tahsin neid natuke narrida — aga need hilparakad oliwad veel kowalamad.

Peeter ja Litsa.

Peeter oli noor ja virk töömees, temast pidaš kõik terwe kúla palju lugu. Mõisaš ehet kodus oli tema oma tööga kõigest seitse